

NATUURKUNSTPARK 2014

V I S I O E N E N

NATUURKUNSTPARK – thema Visioenen

Voor de tiende keer organiseert de Kunstenaars Vereniging Flevoland (in samenwerking met Natuurpark Lelystad) in Natuurpark Lelystad het project Natuurkunstpark. Dit jaar viert de KVF bovendien haar vijftiendjarig jubileum. Daarom hebben de kunstenaars deze keer (met financiële ondersteuning van de gemeente Lelystad, de Provincie Flevoland, het VSBfonds en een bijdrage van de Cultuurscout van de Kubus) flink uitgekapt: er staan deze zomer maar liefst vijftig kunstwerken in het park.

Dit jaar is het thema ‘Visioenen’: we kijken niet terug op de afgelopen jaren, maar vooruit, naar de toekomst. Hoe ziet de wereld er uit over vijftig jaar? Op die vraag geven de kunstenaars antwoord, allemaal vanuit hun eigen visie. Op zondag 29 juni werd de route feestelijk geopend met een wandeling langs alle werken. Jaap Lodders, Gedeputeerde Cultuur van de Provincie, opende de tentoonstelling.

Bijzonder aan de route is ook dat het weer deels om community-kunstwerken gaat. Tien van de vijftig werken kunstwerken zijn gemaakt door groepen bewoners uit Lelystad, onder aansturing van kunstenaars. Zoals een groep multiculturele vrouwen, een groep leerlingen van een basisschool en een groep jongeren van een hout-leerwerkbedrijf. Samen, enthousiast en saamhorig, hebben ze bijzondere en indrukwekkende werken gemaakt. Bij de kunstwerken zijn teksten geschreven. Op die manier wordt verteld waar ze over gaan, hoe je ze kunt bekijken. De teksten staan bij de werken.

Van de vijftig kunstenaars zijn er ook acht kunstenaars die buiten Flevoland wonen. Zij hebben eerder meegedaan met een editie van Natuurkunstpark. Het is een weerzien met oude bekenden.

Community kunstwerken:

Ninette Koning, Willem Hoogeveen, Christian Wisse,
Rob van den Broek Michel Bongertman, Anita de Harde,
Gonny Geurts, Mariël Bisschops en Femke Wubbels.

Autonome werken:

Ingrid Slaa, Anthea Simmonds, Michel Bongertman, Willem Hoogeveen,
Ninette Koning, Cees Oortwijn, Elisa van Schie, Jeroen Bolleman, Geert
van der Pol, Karin van der Molen, Hendrike Huijsmans, Merijn Tinga,
Martine de Jong, Saskia Burleson en Freya Lenger.

Teksten:

Hein Walter
en Anne Habing (tekst bij het werk van Mariël Bisschops)

Organisatie:

Michel Bongertman, Trudy van der Meer, Hein Walter

Openingswoord door Hein Walter:

We have a dream,
wij hebben een droom,
dat de wereld over 25 jaar beter is dan de wereld van vandaag,
dat er gelijkheid is van alle mensen, wit, zwart, man en vrouw,
en alle schakeringen daartussen,
dat er geen ziekte is die niet genezen kan,
dat techniek ons bijstaat en in niet in de weg staat,
wij hebben een droom,
dat de vervuiling van lucht, aarde en water gestopt is,
dat ook de dieren veilig kunnen leven
wij hebben een droom,
dat mensen wereldwijd het belang van kunst inzien,
wij dromen dat we over 25 jaar nog steeds Natuurparkkunstwerken kunnen maken,
dat we dan net zo ondersteund worden door gemeente en provincie,
door fondsen als het VSBfonds en de cultuurscout van de KUBUS,
en door de mensen van het Natuurpark, en UITGAST
zoals dat vandaag het geval,
wij hebben een droom,
wij hebben een droom dat over 25 jaar
Trudy van der Meer nog net zoveel werk verzet voor de KVF
zoals ze dat dezer dagen heeft gedaan,
dat ze dan nog steeds hapjes en drankjes voor ons maakt,

zoals we nu vandaag aan het eind van de wandeling zullen proeven,
wij hebben een droom,
we dromen dat het team
dat over 25 jaar Natuurkunstpark zal inrichten
het minstens even goed doet als het team
dat het vandaag heeft gedaan,
onder leiding van Michel Bongertman,
we hebben een droom,
dat de KVF over 25 jaar haar 50 jarig jubileum viert,
groots, veelzijdig, feestelijk,
en dat de KVF dan honderden leden heeft,
betrokken, goede, nationale en internationale kunstenaars,
we hebben een droom.

We hebben een droom,
dat Nederland vanavond goed voetbalt en wint,
en dat wij om zes uur allemaal thuis zijn om dat mee te maken,
we hebben een droom,
daarom zal ik niet zo lang meer praten
en het woord geven aan Jaap Lodders,
gedeputeerde van de Provincie,
met cultuur in zijn portefeuille.

Het leven plankgas, technisch
grenzeloos, we kopen hersens, dagelijks

een update, we bestellen lichaamsdelen
uit catalogi – nieuwe niertjes, tweede gratis,

trendy hartbeat, longen
in de uitverkoop, – we reizen

telepathisch, we denken in de ander –
zo zal het gaan, geen twijfel.

In het groot gaat alles ook voorspelbaar
mis, conflicten om het water, ruimte, stoffen,

machtshuizen blijken zandkastelen.
Alles verandert in crescendo –

maar de zondebok...
die blijft zoals ie was.

De overmoedig sterken zullen fouten
blijven maken en al verschuiven

de machtsblokken, de zwakke bok
vangt alle harde klappen op.

Speelse geit, probeert als een kind
te wippen op de wip – hij zit aan de grond.

Hij is zwaar van alle schuld.
Alles stijgt, verandert, vliegt en slingert,

maar niet de zondebok.
De zondebok blijft zitten.

For Azazel

(Some things will never change)

Anthea Simmonds

Padre, Heilige Totem, Papaolie,
Wij aanbidden u, bid voor ons

Onze voorvaderen zogen olie uit de aarde,
ze dronken het als water.
Reuzen van mensen waren het,
onoverwinnelijke helden, Godenzonen.

Vurige, Vader Benzine, Sancta Jerriecen,
U bent de grootste, denk aan ons en maak ons groot

Ze waren met velen,
ze bewogen zich vrij over de wereld.
Sneller dan de vogel vlogen ze,
in ijzeren leeuwen zweefden ze over de wegen.

Goddelijke Goudader, Hemelse Pomp,
Geblakerde Petrolman
Wij verheerlijken u,
wij zijn uw gedachten niet waardig

Zij hadden van hun leven een hemel gemaakt;
in luchtkastelen woonden,
ze raakten de toppen van de wolken.
Grenzeloos snel was hun denken,
eindeloos groot was hun geluk.

Fueljewel, Heilige Gasgod, Gezegende Tank
Wij loven u en zingen Olie, Olie, Olie

The Post-Apocalyptic Fuel Fetish
Merijn Tinga

We hebben het door!
Het duurde even.

We moesten eerst de halve wereldzeeën
naar de bliksem helpen, eerst moesten
miljoenen vissen en vogels creperen
– hun donder vol afval en rommel –
voordat we het begrepen.

Plastic stroomt het land op,
een goedaardige vloedgolf die glinstert
als lieflijke golfjes aan het strand.

Het duurde even,
maar we leren het wel.

Transformatie, daar gaat het om,
verandering van het een in het ander,
van blinde mens naar ziende,
van slordige naar wetende,
van drijvend plastic eiland
naar een boom die is geworteld
in de toekomst.

Het duurde een eeuw,
maar we hebben het begrepen.

De zee blijft voortaan schoon,
het plastic krijgt een vruchtbaar leven
en de wereld is een hemel.

Geloof het maar.
We zullen het weten.

Plastic

*Een community-project van Anita de Harde
samen met Marie-José van der Sloot, Hans de Rijk,
Marleen Plomp, Tiny de Bruin, Amber Moet, Karin Senf,
Leonoor van der Sloot, Annelies, Bernadine,
Mieke en Marietje*

Hij was maar een kloon,
bedacht en gemaakt,
hij was maar een kloon, ...
hoeveel was hij waard?

Zijn stille verdriet,
die blik in zichzelf,
hij was maar een kloon, ...
we zagen het niet.

Gekloofd uit een boom,
een noot uit de tuin,
hij was maar een kloon, ...
onvrij, niet autonoom.

Hoe zien we de tijd?
Wie is ons de baas?
Zijn we niet bang?
Hoe zal het straks zijn?

Ben ik straks een kloon?
Mijn kop mechaniek,
met draden en knoppen,
wie is dan uniek?

Blijf haken, blijf denken,
alert en blijf douwen ...
ik ben nog geen kloon
en dat wil ik zo houden.

Hij was maar een kloon,
laat niemand dat zingen.
We zijn mensen, met trots
en van waarde, geen dingen.

Hij was maar een kloon

*Een community-project van Rob van den Broek
samen met een groep leidinggevenden van Rijkswaterstaat
Midden Nederland en werknemers van IVN Flevoland.*

Communicatie

Saskia Burleson

Tijdperk van de geest:
we denken in vrijheid
te spreken, met digitale
draden onbeperkt met
de ander verbonden –

Vrije vogels achter tralies!
Ze gaan er op in massagroepen,
zetten hun kakelkoppen
klakkeloos te kijk en worden grijze
muizen – schampen de mensen
die zelf geen muisklik willen geven.

Tijdperk van de geest:
we denken in vrijheid
te spreken, met digitale
draden onbeperkt met
niemand verbonden.

Het lichaam nodig hebben
voor contact is uit de tijd.
Gevangen in een lijf?
Noem je dat vrijheid?
Dat schrijven bloggers op fora,
met aliases ondertekend, anoniem.

Zoals de Inuit veel woorden hebben voor sneeuw,
zo hebben wij straks veel namen voor natuur:

er is natuur zo oud als oer, bomen en struiken
zoals ze vroeger hebben moeten groeien,

toen er geen mens was om ze te aanschouwen;
er is natuur die op natuur lijkt, maar die is

gecultiveerd, man-made; er is natuur
die op het land groeit, in koele kasten of in labs,

als voedsel voor de mens; er is natuur die vrij haar gang kan,
woekeren wat ze wil, zolang ze de mens niet in de weg zit;

er is remmende natuur, voorbeeldnatuur, natuur waarmee
de stad haar stenen in balans houdt, file-natuur,

weekend- of uitruilnatuur en noem maar op.
De medische natuur heeft straks de meeste invloed:

natuur die wordt gebruikt om de wereld verder
uit te bouwen, om de mens gezond te laten leven.

We worden betere mensen, dat is zeker en natuur
gaat ons daarbij helpen. De natuur heeft de kracht

om te helen, zichzelf en alles wat op aarde leeft.
Geef haar de ruimte en het gaat vanzelf.

Force of healing / Cause healing is a force of nature

Martine de Jong

SPRINGER
nach
Präsident
Vol
Viel
Viel

SPRINGER
nach
Präsident
Vol
Viel
Viel

SPRINGER
nach
Präsident
Vol
Viel
Viel

SPRINGER
nach
Präsident
Vol
Viel
Viel

Ga nu maar zitten
aan de waterkant
wees van stilte
transparant
kijk omhoog
of breder
buiten blikveld
verzin een droom

die

verder reikt en
mooier
sterker
zuiver

is

Dwaalkant

*Een community-project van Mariël Bisschops
samen met fans, vrijwilligers en medewerkers van Natuurpark
Lelystad: Janine Kruit, Rob Timmerman, Henk van der Woude,
Anne Habing, Elly Tolhoek, Diane Schinkel, Marion Snijders,
Anneriet Compagner, Annelies Burger, Truus de Jong en
Heleen Geluk*

Ik zag ze vliegen, enorme wezens in de hoogte,
vogels die ons beloerden, die vrijelijk bewogen
in de ruimte boven onze hoofden.
Ze hielden onze stappen nauwlettend
in de gaten; als wij ook maar een kleine
beweging zouden maken,
dan werd dat gezien, geregistreerd.
Ze speelden, vrolijk van kleur en dartel in vrijheid,
en hun spiedende adelaarsogen
bleven daarbij aldoor priemen in onze koppen,
scannend naar onze gedachten en ideeën.
Dat was hun spel, daarin verborg zich
hun speelsheid, wij waren pionnen
op hun speelbord.
Ze waren gekleurd als de legers in Risk,
het spel van weleer dat op vele keukentafels werd gespeeld.
Cola en nootjes, opgewonden stemmen.
Kinderen verdeelden zo de continenten.
De ogen van de dobbelsteen bepaalden
wie wat in handen kreeg.
In mijn visioen zag ik de wereld werkelijk
grofweg verdeeld in grote blokken van macht.
Niet alleen werd de wereld in delen gehakt
door grenzen op land, maar ook de lucht
werd gescheiden van de aarde.
Overall ogen, bewegend in de ruimte,
te goeder en kwader trouw, informanten,
boodschappers van vrees en veiligheid.

Drone - Vogels

Hendrike Huijsmans

Tired Environmental Sculpture

Karin van der Molen

Kunstwerken helpen ons om met goede moed de wereld te beschouwen, ze geven ons visie, een fris gevoel of een waarschuwing; ze maken ons sterk,

zodat we met opgeheven ogen en een glimlach op ons gezicht naar de toekomst durven te kijken. Vriendelijke wezens zijn het, die sculpturen,

optimistisch en schijnbaar onvermoeibaar en altijd staan ze klaar om ons mensen op te beuren en te verlichten met een ecologische boodschap.

Maar voor dit exemplaar was het even te veel. Uitgeput en oververmoeid van het vele troosten en van de talrijke bemoedigende gebaren

lag het voorover, uit te puffen, op adem te komen. Te hoog gevlogen, zo leek het.

Het kunstwerk dacht dat het ongezien was, dat we even niet naar hem keken, effen uit het zicht, de ogen dicht. Maar het had zich vergist... we keken.

Het kunstwerk gaf geen sjoege. Het was ver henen. Misschien droomde het, misschien was het bevangen door zijn eigen visioen.

We lieten het rusten. Op onze tenen liepen we verder. Dromen zijn bedrog, fluisterden we en hoopten dat dat waar was.

We zullen overleven.
De dood zal niemand meer nemen.

We zullen dus met veel zijn
en iedereen moet wonen en eten.

In strikte orde zal het gaan, gedrild,
sommigen als mollen in de grond,

die soms even boven mogen komen
om te luchten en te lichten.

Dan weer opgeladen ondergronds,
in zwarte steden.

We zullen min of meer machines zijn,
techno-biologische schepels die niet sterven.

Slimme wezens zijn we dan.
Veel sneller dan de knappe koppen

van weleer, de pioniers van wetenschap,
die moesten denken met alleen hun eigen intellect.

Ons geheugen wordt gedownload en twee maal daags
een upgrade – een uitdijend universum.

Er is geen honger, geen mens wordt ouder
dan gewenst en niemand wordt meer ziek –

we moeten wel gelukkig zijn.

Ambitie

Ninette Koning

Verwarring *Ingrid Slaa*

Verstrikt, in kluwen, in de klauwen
van het beest, het communicatiebeest,
in de greep van zijn byte, verknoopt
in zijn nietsontziende glasvezelweb –

het ontfutselt me, speelt – name-facing-games –
met mijn gegevens, het entert
mijn identiteit, slokt op, spuwt uit,
goochelt met mijn data alsof ik niet besta
en maakt van mij een schijn-persoon.

Het vreet aan me.

Verlangen groeit naar eigenheid.
Verborgen in het holst
van openbaarheid koester ik een eerste klein
geheim – het is niet opzienbarend,
niet heel bijzonder, maar niemand weet het,
nergens staat het opgeschreven.

Geef me tijd en schaduw
opdat ik kan ontkiemen.
Ik zal opstaan.
De nieuwe mens zal ik zijn.
Je zult me zien zoals ik ben.

Een rariteitenkabinet is een kast waarin een verzameling van opmerkelijke voorwerpen wordt bewaard. Het concept was vooral populair in de 17e en 18e eeuw.

De populariteit van het rariteitenkabinet had te maken met het toenemend contact met exotische, tropische oorden na 1600, interesse voor planten en dieren, fossielen en bijzondere vondsten.

In de 21ste eeuw werd een nieuw soort rariteitenkabinet ontwikkeld, niet alleen met voorwerpen uit het verleden, maar ook met vooruitzichten en visioenen van een verre toekomst.

In Natuurpark Lelystad werd deze nieuwe vorm voor het eerst gesignaleerd.

Het waren kunstenaars die deze nieuwe vorm ontwikkelden.

Ze gebruikten de kast om een beeld te kunnen geven van de vele aspecten van de verandering die zij in hun nabije toekomst voorsagden: op het gebied van techniek, het gebruik van het natuurlijk DNA, over de metamorfose van de vrouw, noem maar op.

In de jaren erna werden rariteitenkabinetten bijzonder populair, als trage en statische tegenhangers van de onnavolgbare en steeds sneller veranderende digitale wereld. Het werd een rage. Elk huishouden had naast de vele elektronische apparaten een dergelijk kabinet – om de bewoners van het huis eraan te herinneren dat de mens zeggenschap moet blijven houden over zijn eigen leven.

In de 22ste eeuw raakte het rariteitenkabinet plotseling in onbruik en werden ze massaal vernietigd – er zijn nog slechts enkele exemplaren bekend.

Het rariteitenkabinet uit het Natuurpark, gedocumenteerd als RK-L-14, wordt in uitstekende staat bewaard in het Nationaal Museum voor Erfgoed en is daar een van de topstukken. De replica staat in de vitrine; het origineel ligt opgeslagen in de kluis van het museum.

WIKI-2039 - De grote en de kleine mens, dragers van de tijdbalk

Een community-project van Gonny Geurts samen Anat Groag, Agustina Arce, Andre Broens, Erna Koelman, Lena Postuma, Marie-Therese van der Riet, Petra van Duist en de mensen van leer/werkbedrijf Werfsjob o.l.v. Tiny Kroon

Het Babylonisch zoeken
is ons ingebakken: we kijken

naar de hoogte, turen

in de verte, verlangend

naar het onbekende,

denkend dat de hemel

daar op aarde groener is

dan hier, dat er op de wereld

zoveel goeds te consumeren valt.

Zet een dichte deur neer in een kamer

en de mens zal zoeken naar een sleutel,

nieuwsgierig als ie is voor wat er achter.

Zet een trap in een weiland

en mensen zullen de treden betreden,

met de gouden bergen in hun hoofd.

Graaf een diepe kuil – we zullen springen.

Vluchtpoging
Jeroen Bolleman

JUST

THEN

U wandelt hier nu wel, ontspannen,
argeloos gewoon en alledaags, of juist gehaast

met uw agenda in het hoofd, afspraken, data...
maar pas toch op: als u straks hier loopt,

jaren later, waar zet u dan uw stappen?
Loopt u virtueel in modder? Op bedorven gras?

Op een trottoir van supersonische natuur?
Of stroomt hier dan het zoute water zoals eens

en moet u zwemmen voor uw leven?
En voor welke dieren, onbestaanbare wezens,

moet u op uw hoede zijn? Of zijn het mensen
die dan dierlijk en vervaarlijk zijn?

En hoe was het eerder? Jaren, eeuwen – toen!
Loopt u in de voetstap van een pionier?

Trapt op de ribben van een vermolmde botter?
Struikelt u over de verharde afdruk van een mammoet?

Is het veilig om hier zomaar onnadenkend door te lopen,
terwijl u niet beseft hoe het hier in andere era was, zal zijn.

Het uitroepteken roept u. Sta dus stil en neem de tijd
– Nu! Hier! – en bepaal het komende verloop der dingen.

Dan kunt u daarna met een voorbereid gemoed
uw wandeling hervatten. Kijk uit – het doet u goed.

MIND! (JUST AND THEN)

Cees Oortwijn

Flitsend, razend snel
denkende breinen,
elektrisch geladen
verstand, cameraatje
in het linker, videotje
in 't rechteroog, phone
en voicemail in 't oor,
natuurlijk implantaten,
vloeiend in gedachten
sprekend, alle talen,
tekstverwerker in de
cortex, mindspeed
turbo, koppies vol pixels,
giga giga geheugen,
zo zijn de whizzkids,
IPeople van morgen.

Bewegen doen ze
in gedachten, niet
het echte moven,
lijven massa, spierloos,
liefde doe je digi,
niet dat vleselijk
contact, dat kleffe bek
op bek, maar virtueel,

dus zonder nare luchtjes,
geen gehakkel, zoekend
naar de juiste woorden,
zonder puistjes die
op springen staan,
maar alledaags perfect.

Natuurlijk zijn er
mensen, trage types,
die als kameraadjes
op de bank gaan
vrijen, knietje wrijven,
zoenen op z'n oma's,
ouderwets geknuffel,
maar die luitjes missen
werkelijk het toffe,
coole compu-kissen,
laptop lapdance, limbo
op het beeldscherm.

Voelen? Zeg je voelen?
Nee, geen polonaise
aan mijn body, dan de kloof maar
tussen digitaal ervaren
en het tastbaar meegemaakte.

Virtual Reality

Frea Lenger

Natuurlijke mens, groene man,
geworteld in de grond,
z'n kop reikend naar de wolken,

hij die ons met de natuur verbindt,
met storm en regen, met de zon,
met bloeien, rotten en weer opstaan.

Blakend wezen, god van groei,
figuur die staat voor leven,
symbool voor vruchtbaarheid,

de man die ons de plaats wijst hier op aarde,
die ons zien laat dat de wereld niet bezeten moet,
die zegt dat we geen hoeders zijn,

verbeteraars, maar deelgenoten,
dat we hier als dieren, planten,
mineralen doodgewoon vanzelf thuis zijn.

Hij groeit zijn takken naar de hemel,
legt zijn bloesem in de schoot
van het verleden, opdat vergeten wordt

de dode kant van leven: zaken,
winsten, woeker van het wensen.
Hij maakt ons groen en geeft ons vrede.

Groene man

Geert van der Pol

Droombeelden

Een community-project van Michel Bongertman samen met de cursisten Beeldhouwen van ckv-Kubus: Marianne van Maarchalkerweerd, Gerdine Strijker, Eliza Horsten, Hans van 't Geloof, Lenja Tol, Wendy van Kempen, Coert van Dam

De toekomst een droom. Het bed met een kussen.

De droom een bed.

Een kussen met ruimte.

Het bed een grasveld.

De ruimte gevuld.

Het grasveld groen.

gevuld met onbekendheid.

Groen de hemel.

We willen niet weten.

Onbekendheid als leegte.

De hemel vol tenen.

Weten wat komt.

Leegte als stilte.

Tenen van wilgen.

Dromen als kansen.

Stilte voor woorden.

Wilgen die groeien.

Kansen om te vullen.

Woorden over alles.

Alles groeit.

Kansen die we laten liggen.

Alles kan.

Ook toekomst.

Liggen als in bed.

Niets is bepaald.

Het bed van de toekomst.

We zullen oud zijn
en met veel,
vergeten grijs;

We zullen vragen,
zorg nodig hebben,
ruimte om te wonen –

ze zullen ons het bos in sturen.

Omaatjes zijn we.
versleten meubels
van de maatschappij,

geruimde kastjes,
bedankte krachten –
we doen niet zielig.

We zullen in het bos gaan wonen.

Zoek zacht mos
om op te liggen,
takken voor de regen;

maak laatjes,
bewaars daarin wat
je wilt weten.

Oude wijfies?
We vergeten alles,
maar we blijven.

Oma jurken

Elisa van Schie

Grens en Wens

Een community-project van Ninette Koning samen met De Vertellende Wereldvrouwen (Mariam Stitou, Peet van Duijnhoven, Seija Ekman, Kitty van den Beld, Anna Ferrazzo, Touria Dkhissi, Bonita Klinge, Mercedes Lozano Uberos)

Met je paarse laarzen op de aarde
Hoger willen, zoeken,

tree voor tree de trap op,
op stelten _ klim maar

maar meteen weer met je paarse laarzen terug op aarde
want de zwaartekracht
trekt harder aan je voeten dan de ijle visioenen.

Sprieten wel, wapperende wimpels binnen handbereik –
aanmoedigen voor de mens die niet kan vliegen.

G r e n z e l o o s kijken

v r ij en onbeperkt

z w e v e n in de wereld

van de geest

los en

speels

bewegend

als een

vogel

in

de

ruimte van ideeën

dan leef je

L

I

C

H

T

o n d e n k b a a r

L

I

C

H

T

Zwart visioen met witte vlekken,
donkere kanten in een wereld van licht,
mensen als beesten die liefhebbend vechten,
armen en monden vervlochten, vrede

en oorlog die elkaar kussen, twee wangen
van hetzelfde gezicht; fly me to the moon!

Een boom die bewaard wordt, middel
tegen verdwijning, een man die een vrouw is,

of een vrouw die een man, de mens als een robot,
machine menselijke trekken – hoopvol bekeken,

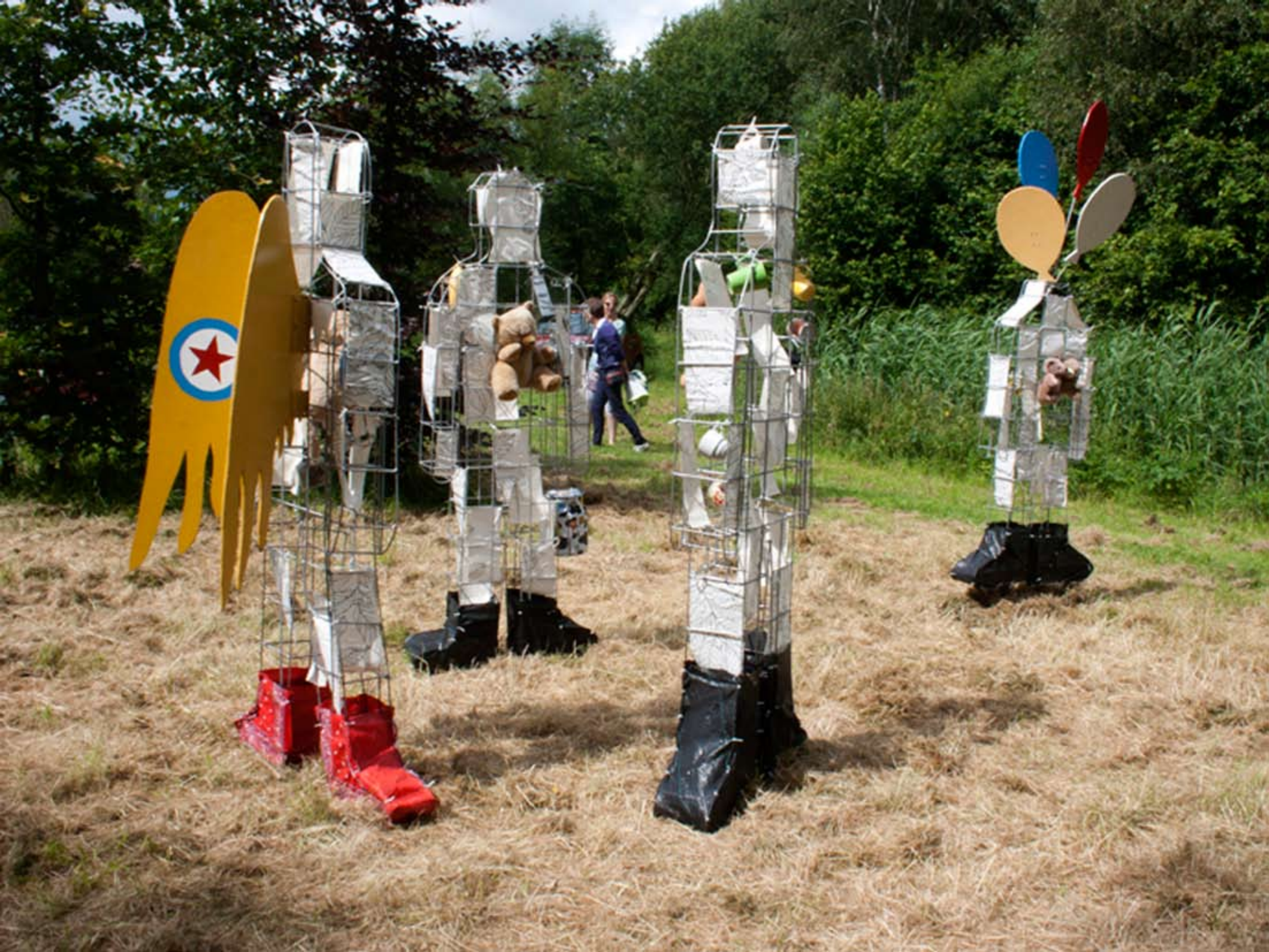
met treurige ogen; fly me to the moon!
in het donker zie je het licht, in het licht

herken je het donker. Het leven
heeft toekomst, we kunnen niet zonder.

Fly me to the moon

*Een community-project van Christian Wisse
samen met Wil Dinsbach, Riek de Ruijter, Rachel de
Haan, Linda Slootweg-Ruijs, Corné Vullings, Hannie
Sluimer, Piet Sluimer, Ursula Breukink, Agnes Booij*

Ik zag de mensen samen,
met hun voeten – laarzen – in de aarde,
net als vroeger met de klei verbonden.

Ik zag er een met vleugels, als een engel,
een ander met ballonnen – verlichte lieden
die vrij de lucht in konden.

De mensen hadden teddyberen harten,
zacht en aaibaar, kloppende knuffels –
we hadden eindelijk geleerd om lief te hebben.

En onze lijven waren open – we begrepen
dat we onze gebreken niet moesten verbergen,
dat onaf gewoon betekent dat je nog kunt groeien.

Ik zag dat geld niet meer ter zake deed,
dat niet de rijkdom telde van het goed,
maar het goede van de geest, dat zag ik allemaal,

ik zag dat mensen werkelijk samen waren,
alle kleuren, grote, kleine, deze, gene,
alsof het nooit anders was geweest.

De mens *Willem Hoogeveen*

Urbanisatie is topic, de steden sluiten aaneen en nemen bezit van de wereld, het woekert –

Wegen en huizen, beton, asfalt, glimmend metaal, glas en overal mensen.

de bossen verdwijnen.

Zuurstof, adem, wordt schaars en leven wordt duur. We betalen

ons blauw voor een fles energie, getrokken uit het hart van een iep of een eik –

de bossen verdwijnen.

We koesteren elke boom die bewaard blijft, zetten een hek eromheen,

zoals vroeger ons huis werd beschermd, zo beschermen we nu de natuur –

de bossen verdwijnen.

De boom niet met appels of peren gevuld, maar vol flessen met blauwige vloeistof.

We drinken ervan, aan de kraan, aan de borst van moeder natuur; of gaan we eraan? –

de bossen verdwijnen.

Levensboom

Een community-project van Femke Wubbels samen met leerlingen van het Groenhorstcollege

De Romanticus
Michel Bongertman

Hij kijkt vanuit zijn ziel,
hij wijst de tijd aan,
waar we heen gaan,
hier of daarheen – elke kant
is goed, zolang je leeft
vanuit de liefde – liefde
die de grond is van je hart,
die het oog is van de zon,
licht waaruit we leven – leef,
zegt hij, en wees gelukkig;
de wereld is rond,
rivieren stromen naar zee,
er is voor alles een uur
en alles mag doorgaan
zolang als het duurt.
Kijk, zeg hij, ik wijs je
de beste tijd aan: nu.

De wereld van morgen – we lopen te dromen langs kansen en denken ieder een kant op: kijk daar, een aarde

vol dieren, vreedzaam gelukkig, of deze, een leven vol auto's, beweging, vooruitgang hou je niet tegen;

de toekomst kan ook best zonder mensen, natuur die zomaar haar gang kan, geen hek of zaag om

de woeker te stoppen – Moeder Aarde die zelf beslist hoe ze verder... We dromen en worden steeds ouder

en hoe we ook denken, het gaat met veel focus, vol denkkraft, we drijven op beelden en visie

en kijken spelend de lucht in, zien onze aarde in vele gedaantes als bollen verpakte gedachten.

Als al wat we denken ook waar is, dan knalt onze toekomst uiteen in tal van variaties – dan kies ik vandaag

voor het leven van snelheid, morgen een dagje zonder mensen, lekker rustig. Zo'n toekomst – als dat toch zou kunnen!

Droom je toekomst

Een community-project van Rob van den Broek samen met leerlingen van de Suske en Wiske klas van de Herman Bekiuschool

In huizen op palen, zo leven we later,
met gras en natuur om ons heen,
want zonder adem kan geen mens.

Natuurlijk zijn we dan veel slimmer:
minder werk, minder stress, maar hersens die machines
reguleren, zodat wij nog meer tijd hebben voor geluk!

En wat maakt ons dan gelukkig? Vissen in Alaska,
reizen naar Nieuw Zeeland, duiken in de Cariben,
jagen naar kleuren en koralen – van alle tijden.

Natuurlijk is er muziek, wie kan er zonder?
Hard of zacht, dat maakt niet uit, maar zonder klanken
is het leven niet compleet. Vroeger niet, nooit niet.

De ladder is voor dromen. Een mens moet immers
luchtkastelen kunnen bouwen. De grenspaal
is voor grenzen - die moet je (open) kunnen stellen.

De antenne op het huis? Dat zegt iets over vrijheid:
we kunnen spreken hoe we willen, denken en verwachten,
maar dat wil niet zeggen dat we geen geheimen nodig hebben;

we bepalen zelf wat van ons beschikbaar is, welke gegevens
voor een ander openbaar en wat bedekt blijft. De antenne
is natuurlijk een symbool, want gegevensgolven golven

tegen die tijd volkomen onnavolgbaar door de ruimte
en zo'n apparaat is eigenlijk nu al uit de tijd, fossiel,
zoals papyrus, maar het is zo'n heerlijk tijdloos ding.

Zo gaan we leven

*Een community-project van Willem Hoogeveen
samen met werknemers en leerlingen van
leer- werk- & trainingscentrum Flevodrome:
Frits, Johan, Edwin, Jaqueline, Willem, Duane,
Robin, Bryan, Jenkini, Tommy, Ashraf, Damian,
Dirk, Nicolas en Emmanuel*

